

## D. Afwikkeling

Het gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme (Single Resolution Mechanism – SRM), waarbinnen de Bank haar mandaat van nationale afwikkelingsautoriteit uitoefent, vierde in 2020 haar vijfjarig bestaan. In deze periode is een duidelijke vooruitgang geboekt op het gebied van afwikkeling.

Ten eerste deden er zich talrijke ontwikkelingen voor met betrekking tot het afwikkelingskader, aangezien het volledige afwikkelingsbeleid ten uitvoer moest worden gebracht. In de voorbije vijf jaar werden ook bepaalde wijzigingen aangebracht in de richtlijn betreffende het herstel en de afwikkeling van banken (Bank Recovery and Resolution Directive – BRRD <sup>1</sup>) en de verordening inzake

1 Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de Richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de Verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad.

*In de eerste vijf jaar van het bestaan van het SRM werd duidelijke vooruitgang geboekt op het gebied van afwikkeling*

het gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme (Single Resolution Mechanism Regulation – SRMR<sup>2</sup>), die aan de grondslag liggen van het afwikkelingskader in de Europese Unie. De belangrijkste wijzigingen dateren van 2019, met de goedkeuring van de BRRD2<sup>3</sup> en de SRMR2<sup>4</sup>.

Ten tweede verbeterde elke bankgroep van de Europese Unie haar afwikkelbaarheid, dat wil zeggen de capaciteit van de afwikkelingsautoriteiten

2 Verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 juli 2014 tot vaststelling van eenvormige regels en een eenvormige procedure voor de afwikkeling van kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen in het kader van een gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme en een gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1093/2010.

3 Richtlijn (EU) 2019/879 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2019 tot wijziging van Richtlijn 2014/59/EU met betrekking tot de verliesabsorptie- en herkapitalisatiecapaciteit van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en Richtlijn 98/26/EG.

4 Verordening (EU) 2019/877 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2019 tot wijziging van Verordening (EU) nr. 806/2014 met betrekking tot de verliesabsorptie- en herkapitalisatiecapaciteit van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen.



om hetzij de verschillende wettelijke entiteiten van de groep in vereffening te stellen in het kader van een normale insolventieprocedure, hetzij over te gaan tot afwikkeling met toepassing van de afwikkelingsinstrumenten en -bevoegdheden, waarbij significante gevolgen voor het financieel stelsel zoveel mogelijk worden vermeden. Deze verbeteringen worden weerspiegeld in het afwikkelingsplan dat wordt opgesteld door de afwikkelingsautoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de groep en op basis waarvan de minimumvereisten voor eigen vermogen en in aanmerking komende passiva (Minimum Requirement for Own Funds and Eligible Liabilities – MREL) worden vastgesteld. Binnen de bankenunie werden de afwikkelingsplannen opgesteld onder aansturing van de Gemeenschappelijke afwikkelingsraad (Single Resolution Board – SRB). Teneinde deze werking te formaliseren, publiceerde de SRB in 2020 ter attentie van de bankgroepen een lijst van verwachtingen waaraan vóór eind 2023 moet worden voldaan, voor zover dit nog niet gebeurd is.

Deze afwikkelingsplannen moeten snel ten uitvoer kunnen worden gelegd in geval van een in gebreke blijven. De nationale afwikkelingsautoriteiten spelen een cruciale rol in de uitvoering van de afwikkelingsregelingen, aangezien zij verantwoordelijk zijn voor het nemen van de nodige maatregelen om de besluiten van de SRB ten uitvoer te leggen. Bijgevolg hebben de afwikkelingsautoriteiten, samen met de Europese bankgroepen, de voorbije vijf jaar hun capaciteit om de vooraf vastgestelde afwikkelingsstrategieën uit te voeren, verbeterd. Deze capaciteit vereist een grondig onderzoek van de nationale wettelijke kaders waarin de afwikkelingsinstrumenten ten uitvoer zullen moeten worden gelegd. In dat kader heeft de SRB een programma met crisissimulatieoefeningen uitgewerkt om, enerzijds, de capaciteit van het SRM om uitvoering te geven aan afwikkelingsregelingen te beoordelen en, anderzijds, de belemmeringen te identificeren die deze uitvoering in het gedrang zouden kunnen brengen.

Naast de verbetering van het wettelijk kader en de voorbereiding op de tenuitvoerlegging ervan door de afwikkelingsautoriteiten en de bankgroepen veranderde ten slotte ook de samenstelling van het SRM, dat door de toetreding van Bulgarije en Kroatië op 1 oktober 2020 is uitgebreid.

Elk jaar stelt de Bank als nationale afwikkelingsautoriteit een actieplan op dat de prioriteiten van het SRM weerspiegelt. Dit plan is gestructureerd rond vier hoofddoelstellingen, namelijk (i) de afwikkelbaarheid van de kredietinstellingen en beursvennootschappen naar Belgisch recht verbeteren, (ii) garanderen dat er een robuust wettelijk en regelgevend kader wordt ontwikkeld om gevallen van in gebreke blijven aan te pakken, (iii) de ontwikkeling van een crisisbeheersingscapaciteit en de operationalisering van afwikkelingsinstrumenten en -bevoegdheden en (v) bijdragen aan de uitwerking van afwikkelingsfinancieringsregelingen.

De voorbije vijf jaar hebben aangetoond dat het proces voor de tenuitvoerlegging van het afwikkelingskader zich over meerdere jaren uitstrekt. Dit verslagjaar was in dat opzicht bijzonder. Hoewel de COVID-19-crisis, en de daaruit voortvloeiende onzekerheid, op algemene wijze het belang van de afwikkelbaarheid van bankgroepen onderstrepen, werden de afwikkelingsautoriteiten er ook toe gedwongen bepaalde aanpassingen te voorzien. Zo hebben de afwikkelingsautoriteiten van het SRM, zonder evenwel de vooruitgang inzake afwikkeling in gevaar te brengen, getracht om rekening te houden met de beperkingen die de COVID-19-crisis heeft opgelegd aan de verschillende kredietinstellingen. Dit gebeurde aan de hand van maatregelen om, waar nodig en mogelijk, de operationele of financiële last te verminderen met inachtneming van de door het afwikkelingskader geboden flexibiliteit. Bovendien moeten, zoals werd onderstreept door de SRB<sup>1</sup>, de COVID-19-crisis en de gevolgen ervan voor de reële economie worden weerspiegeld in de door de afwikkelingsautoriteiten uit te voeren toetsing van het algemeen belang, waarvan de resultaten bepalen of bij een in gebreke blijven moet worden overgegaan tot afwikkeling, gelet op de doelstellingen van de afwikkeling en de haalbaarheid van een normale insolventieprocedure.

## 1. Wet- en regelgevend kader

In 2019 werd het wettelijk afwikkelingskader aangevuld met de BRRD2, die de BRRD wijzigt, en de SRMR2, die de SRMR wijzigt, en die beide deel uitmaken van het *Risk Reduction Package*. De SRMR2,

<sup>1</sup> Toespraak van Elke König voor de Commissie economische en monetaire zaken van het Europees Parlement van 5 mei 2020.

die in werking trad op 27 juni 2019, werd tijdens het verslagjaar rechtstreeks van toepassing op 28 december 2020. De bepalingen van de BRRD2 dienen in Belgisch recht te worden omgezet alvorens ze van toepassing zijn. De uiterste datum van omzetting is, naar analogie met het van toepassing worden van de SRMR2, 28 december 2020. Het verslagjaar werd dan ook gekenmerkt door aanzienlijke inspanningen om de omzetting van de BRRD2 in de wet van 25 april 2014 voor te bereiden. Naast de aanpassingen ter omzetting van de BRRD2-bepalingen zullen ook een aantal aanpassingen worden voorgesteld in de initiële bepalingen ter omzetting van de BRRD. Eén van die aanpassingen betreft de overstap van een afwikkelingsprocedure waarbij de afwikkelingsmaatregelen worden onderworpen aan een *ex ante* rechterlijke controle, naar een afwikkelingsprocedure waarbij de rechterlijke controle op de afwikkelingsmaatregelen *ex post* plaatsvindt. Deze overstap komt niet alleen tegemoet aan een aanbeveling van het IMF in het kader van de FSAP van 2017<sup>1</sup> maar eveneens aan het voortschrijdend inzicht dat in de voorbije jaren werd opgebouwd op het vlak van de operationalisering van de afwikkelingsmaatregelen, onder meer in het kader van de door de instellingen te ontwikkelen *playbooks*. Door de overstap naar een *ex-post* rechterlijke controle zou het Belgische rechtskader bovendien aansluiten bij het systeem dat in bijna alle EU landen van toepassing is.

Bij de evaluatie die tijdens het voorgaande verslagjaar werd uitgevoerd met toepassing van artikel 129 BRRD, oordeelde de Europese Commissie dat het omwille van het geringe aantal zaken waarin de BRRD en de SRMR reeds daadwerkelijk werden toegepast, nog te vroeg was om eventuele wetsvoorstellen tot een nieuwe wijziging van de BRRD en de SRMR op te stellen<sup>2</sup>. Tijdens het verslagjaar kondigde de Europese Commissie een initiatief aan om het kader voor bankencrisisbeheer en de depositoverzekering te herzien in het vierde kwartaal van 2021<sup>3</sup>. Met de voorgestelde

herziening wordt beoogd het kader voor bankencrisisbeheer, zowel bij afwikkeling als bij insolventie van banken, efficiënter, flexibeler en coherenter te maken en te zorgen voor een gelijke behandeling en een betere bescherming van alle spaarders.

De werkzaamheden ter herziening van het kader voor bankencrisisbeheer en de depositoverzekering namen een aanvang in 2020. Een aantal van de punten die tijdens het overleg reeds aan bod kwamen zijn belangrijk voor België, met name het crisisbeheer van middelgrote banken en het debat over het evenwicht tussen de belangen van de lidstaten van ontvangst en van de lidstaten van herkomst, en dit in het bijzonder in het geval van een in gebreke blijven.

In het debat over de aanpak voor de middelgrote banken dat plaatsvond in het kader van de werkzaamheden tot herziening van het kader voor bankencrisisbeheer, toont België zich voorstander van een ruimere invulling van het vereiste van algemeen belang, beter gekend als het *public interest assessment*. Door deze ruimere invulling zouden ook de middelgrote instellingen onder het afwikkelingsraamwerk kunnen vallen en aldus via de toepassing van de overdrachtsinstrumenten waarin dit raamwerk voorziet, in het bijzonder het instrument van verkoop van de onderneming (de *sale of business tool*), het instrument van de overbruggingsinstelling (de *bridge bank tool*) en het instrument van afsplitsing van activa (de *asset separation tool*), kunnen worden afgewikkeld. Dit is in het bijzonder relevant voor België omdat naar aanleiding van de omzetting van de BRRD in 2014 werd beslist de op dat ogenblik bestaande overdrachtsinstrumenten uit het nationale instrumentarium te verwijderen.

**Het blijft van essentieel belang dat elke dochteronderneming over eigen middelen beschikt om de verschillende risico's te kunnen dekken**

Een ander belangrijk onderwerp voor België is de kwestie van het vennootschapsbelang van de wettelijke entiteiten die

deel uitmaken van een groep, dat vaak geassocieerd wordt met de kwestie van de fragmentering van de Europese bankenmarkt. Bij gebrek aan een sterke en juridisch onbetwistbare formalisering van de steun die een dochteronderneming kan verwachten van haar moederonderneming, in het kader van een afwikkeling of in het kader van een vereffening volgens een normale insolventieprocedure, blijft het essentieel dat elke dochteronderneming over eigen middelen beschikt die haar toelaten om verschillende risico's, zoals solvabiliteits- of liquiditeitsrisico,

1 Zie NBB Verslag 2017, deel prudentiële regelgeving en prudentieel toezicht, p. 179-180.

2 European Commission, Report from the Commission to the European parliament and the Council on the application and review of Directive 2014/59/EU (Bank Recovery and Resolution Directive) and Regulation 806/2014 (Single Resolution Mechanism Regulation), 4 April 2019.

3 Zie <https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12732-Banking-Union-Review-of-the-bank-crisis-management-and-deposit-insurance-framework-BRRD-review->

te kunnen dekken. Hierdoor rijst onrechtstreeks de vraag naar de verdeling van de kosten in geval van een bankencrisis (*burden sharing*).

## 2. Afwikkelbaarheid van kredietinstellingen en beursvennootschappen

2020 is een scharnierjaar voor de afwikkelingscyclus en de MREL-besluiten voor de Belgische en Europese instellingen, aangezien de  
cyclus van 2020 op basis van de BRRD2 en de SRMR2 werd opgestart en de afwikkelingscyclus op basis van de BRRD1 werd afgewerkt.

*De 2020-cyclus werd op basis van de BRRD2 en de SRMR2 opgestart*

tot het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds (*Single Resolution Fund – SRF*). In

dit verband beoordeelt de Bank de noodzaak om de SRB te vragen de MREL-regeling voor top-tier banken toe te passen op bepaalde afwikkelingsentiteiten die niet als dusdanig kunnen worden aangemerkt omdat ze een omvang van minder dan 100 miljard euro hebben (“fishing option”). Dit is een optie die door de SRMR2 aan de nationale afwikkelingsautoriteiten wordt geboden en die dwingend is voor de SRB, wanneer deze autoriteiten van mening zijn dat het in gebreke blijven van de afwikkelingsentiteit een risico voor het financiële stelsel kan inhouden.

### 2.1 Instellingen waarvoor de SRB rechtstreeks bevoegd is

In april 2020 startte een nieuwe jaarlijkse afwikkelingscyclus voor alle instellingen die onder de bevoegdheid van de SRB vallen. De prioriteiten voor de afwikkelingscyclus 2020 zijn (i) het verbeteren van de capaciteit om het instrument van interne versterking (*bail-in tool*) te implementeren, (ii) het verzekeren van de financiële continuïteit en de toegang tot marktinfrastructuren en (iii) het garanderen van de operationele continuïteit van instellingen in afwikkeling. Deze prioriteiten maken deel uit van een meerjarig algemeen kader waarin de verwachtingen van de SRB zijn vastgelegd. Op 1 april 2020 heeft de SRB namelijk zijn verwachtingen rond de afwikkelbaarheid gepubliceerd in de vorm van een document dat richtlijnen bevat voor de banksector met betrekking tot de maatregelen die door de instellingen moeten worden genomen om tegen uiterlijk eind 2023 aan te kunnen tonen dat ze afwikkelbaar zijn.

In overeenstemming met de BRRD2 zijn de nieuwe besluiten met betrekking tot MREL vanaf deze afwikkelingscyclus niet langer uitgedrukt als een percentage van de totale passiva, met inbegrip van het eigen vermogen (*total liabilities and own funds – TLOF*) maar als een percentage van zowel het totaal van de risicoposten (*total risk exposure amount – TREA*) als de totale blootstellingsmaatstaf (*leverage ratio exposure – LRE*). Bovendien wordt nu een onderscheid gemaakt tussen besluiten met betrekking tot extern MREL voor de afwikkelingsentiteiten en besluiten met betrekking tot intern MREL voor dochterondernemingen die behoren tot een afwikkelingsgroep maar zelf geen afwikkelingsentiteit zijn. Daarenboven worden ook besluiten

met betrekking tot MREL genomen waaraan voldaan moet worden door achtergestelde schuldinstrumenten. Het beginsel dat geen enkele schuldeiser slechter af mag zijn bij afwikkeling dan bij liquidatie volgens een normale insolventieprocedure ligt hier aan de basis. De afwezigheid van een achterstellingsvereiste zou de toepassing van de afwikkelingsstrategieën en -instrumenten kunnen compliceren wanneer dit tot gevolg heeft dat het beginsel niet wordt gerespecteerd. Bovendien zorgt dit besluit ervoor dat de instellingen voldoende instrumenten hebben om toegang te krijgen

de SRB er zich in samenwerking met de nationale afwikkelingsautoriteiten toe verbonden zijn afwikkelingscyclus 2020 te handhaven. Om de instellingen te ontzien, heeft de SRB echter uitstel verleend voor bepaalde rapporteringen. Bovendien heeft de SRB in de berekening van de MREL-vereisten gebruik gemaakt van het gecombineerd buffervereiste van juni 2020. In plaats van dat van eind 2019. Hierdoor wordt rekening gehouden met de ondersteunende prudentiële en macro-economische maatregelen. In april 2021 zal de SRB zijn jaarlijkse afwikkelingscyclus hebben afgerond. Dit zal leiden tot de goedkeuring door de SRB van 12 MREL-besluiten met betrekking tot kredietinstellingen naar Belgisch recht, waaronder 6 besluiten met betrekking tot het extern MREL en 6 besluiten met betrekking tot het intern MREL.

### 2.2 Instellingen waarvoor de Bank rechtstreeks bevoegd is

De Bank is ook gestart met een nieuwe afwikkelingscyclus voor de kredietinstellingen waarvoor zij rechtstreeks bevoegd is. De SRB heeft te dien einde richtsnoeren opgesteld met betrekking tot afwikkelingsplannen voor minder belangrijke instellingen. Bij het opstellen van een afwikkelingsplan voor een

dergelijke instelling moeten de nationale afwikkelingsautoriteiten deze richtsnoeren in acht nemen of eventuele afwijkingen ervan rechtvaardigen. Deze richtsnoeren hebben met name betrekking op de identificatie van kritieke functies, de toetsing van het algemeen belang, de keuze van de afwikkelingsinstrumenten, de toepassing van vereenvoudigde verplichtingen en de inhoud van een liquidatieplan. Het doel van deze richtsnoeren is om binnen de bankenunie te zorgen voor een consistente aanpak tussen alle minder belangrijke instellingen waarvoor de nationale afwikkelingsautoriteiten bevoegd zijn.

De cyclus die in 2020 werd aangevangen, zal in 2021 worden afgerond met een raadpleging van de SRB en met de organisatie van de procedure om de instellingen waarvoor een nieuw MREL-besluit werd aangenomen, te horen. Deze nieuwe besluiten zouden gebaseerd moeten zijn op de door de BRRD2 ingevoerde en in het Belgisch recht omgezette kalibratie.

De nieuwe bepalingen betreffende de kalibratie van het MREL en de richtsnoeren van de SRB hebben ertoe geleid dat de Bank haar aanpak voor de afwikkelingsplannen van minder belangrijke instellingen en voor het MREL-vereiste heeft herzien. Deze minder belangrijke instellingen worden ingedeeld in drie categorieën. Tot de eerste categorie behoren de instellingen waarvan het in gebreke blijven geen nadelige gevolgen kan hebben voor de stabiliteit van het financiële stelsel in België en die dus volgens een normale insolventieprocedure zouden kunnen worden vereffend. Voor deze instellingen geldt een MREL-vereiste dat gelijk is aan het bedrag dat noodzakelijk is om hun verliesabsorptie te verzekeren. Het MREL-vereiste is voor deze instellingen dus niet hoger dan hun eigenvermogensvereiste.

De tweede categorie omvat de instellingen waarvan het afwikkelingsplan ook bepaalt dat zij naar alle waarschijnlijkheid volgens een normale insolventieprocedure zullen kunnen worden vereffend, maar waarvan het in gebreke blijven in bepaalde specifieke omstandigheden, bijvoorbeeld in geval van een systeemcrisis, een impact zou kunnen hebben op de stabiliteit van het Belgische financiële stelsel, met name gelet op hun banden met de Belgische reële economie en hun gedekte deposito's. Het MREL van deze instellingen bestaat eveneens uit het bedrag dat nodig is om verliesabsorptie te verzekeren, maar dit wordt naar boven bijgesteld, waardoor het MREL-vereiste van deze instellingen hoger is dan hun

eigenvermogensvereiste. Deze opwaartse bijstelling wordt echter gekalibreerd op grond van de door de richtlijn en de SRB opgelegde limieten, waardoor hun MREL-vereiste lager blijft dan het MREL-vereiste van de banken van de derde categorie.

Tot deze derde categorie behoren de instellingen waarvan het afwikkelingsplan aangeeft dat aan het vereiste van algemeen belang zou zijn voldaan in geval van hun in gebreke blijven. In een dergelijk geval zou dus gebruik moeten worden gemaakt van de afwikkelingsinstrumenten en -bevoegdheden. In deze context omvat het MREL niet alleen een verliesabsorptiebedrag, maar ook een bedrag om na afloop van de afwikkelingsprocedure de herkapitalisatie en het marktvertrouwen te waarborgen.

### **3. Ontwikkeling van crisisbeheersingscapaciteit en operationalisering van de afwikkelingsinstrumenten**

De bijzondere omstandigheden van de COVID-19-crisis en, meer in het bijzonder, het feit dat vergaderingen met fysieke aanwezigheid niet aangewezen waren, hebben tijdens het verslagjaar de capaciteit van het Afwikkelingscollege om beslissingen te nemen, onder druk gezet. Het Afwikkelingscollege kwam in de loop van het verslagjaar vier keer bijeen, waarbij gebruik werd gemaakt van een videoconferentiesysteem.

Deze capaciteit om beslissingen te nemen is des te belangrijker daar de verantwoordelijkheid voor de tenuitvoerlegging van afwikkelingsinstrumenten bij de nationale afwikkelingsautoriteiten berust, en dit zowel voor de afwikkeling van instellingen die onder de bevoegdheid van de SRB vallen als voor de afwikkeling van instellingen waarvoor de Bank rechtstreeks bevoegd is.

Tijdens het verslagjaar heeft de Bank haar werkzaamheden met betrekking tot de operationalisering van de afwikkelingsinstrumenten voortgezet. Deze werkzaamheden omvatten twee zwaartepunten. Het eerste houdt in dat nationale handleidingen worden opgesteld waarin de stappen worden beschreven die nodig zijn voor de tenuitvoerlegging van de afwikkelingsinstrumenten in België. Deze handleidingen vormen een aanvulling op de specifieke analyses die verlangd worden van elke instelling waarvan het

afwikkelingsplan voorziet in het gebruik van afwikkelingsinstrumenten wanneer ze in gebreke blijven. Sedert 2019 wordt aan de Belgische banken en bankgroepen gevraagd specifieke analyses te verrichten in het kader van de ontwikkeling van hun afwikkelingsplan. In deze specifieke analyses, de zogenaamde *playbooks*, dienen de banken alle stappen te omschrijven die zij intern dienen te nemen om de in hun afwikkelingsplan uitgestippelde voorkeurs- of alternatieve afwikkelingsstrategie te operationaliseren. Via het ontwikkelen van *playbooks* stellen de banken de nodige procedures vast en identificeren ze eventuele obstakels of punten waarvoor verder voorbereidend werk noodzakelijk of wenselijk wordt geacht. Voor de banken of bankgroepen die een *bail-in playbook* dienen uit te werken, werd 2020 in het bijzonder gekenmerkt door de prioritaire aandacht die onder meer diende te worden besteed aan de zogenaamde "externe uitvoering" van het instrument van interne versterking. Dit begrip houdt in dat externe partijen zoals paying agents, CSD's, ICSD's, gereguleerde markten en marktautoriteiten betrokken zijn bij de implementatie van het instrument van interne versterking. Gelet op het bijzonder belang van de zogenaamde externe uitvoering in het operationaliseringsproces zullen de werkzaamheden in dat verband worden voortgezet in 2021. Er is dus een symmetrie tussen de werkzaamheden die de Bank verricht om de uitvoering van de afwikkelingsprocedure te vergemakkelijken en de werkzaamheden die door elke bankgroep worden uitgevoerd in het kader van de ontwikkeling van haar eigen afwikkelingsplan.

Het tweede zwaartepunt van de werkzaamheden van de Bank sluit aan bij de stresstest die de SRB

in december 2019 heeft georganiseerd en waarbij de Bank betrokken was in haar hoedanigheid van nationale afwikkelingsautoriteit. In de loop van het jaar 2020 werden de belangrijkste lessen uit deze stresstest getrokken. Deze oefening heeft met name geleid tot een beter begrip van de uitdagingen in verband met de uitvoering van afwikkelingsstrategieën die berusten op één enkel toegangspunt. De Bank is in dit opzicht van mening dat de intrinsieke beperkingen van dit soort strategie grondig moeten worden onderzocht, zowel vanuit juridisch als vanuit operationeel oogpunt. Daarnaast heeft de stresstest ook geleid tot enkele nieuwe projecten, zoals de communicatie in geval van een crisis.

***De intrinsieke beperkingen van de strategieën die berusten op één enkel toegangspunt zullen grondig moeten worden onderzocht***

#### **4. Vastlegging van mechanismen voor de financiering van de afwikkeling**

Tijdens het verslagjaar heeft het Gemeenschappelijk Afwikkelingsfonds bij de kredietinstellingen van de bankenunie in totaal een bedrag van 9,2 miljard euro aan bijdragen geheven. Van dit totaal bedrag werd door de kredietinstellingen naar Belgisch recht die bijdrageplichtig zijn 301 miljoen euro bijgedragen, tegenover 270 miljoen euro in 2019. Dit bracht de omvang van het fonds op 42 miljard euro. De SRB schat dat het streefcijfer voor het Gemeenschappelijk Afwikkelingsfonds, namelijk 1% van de gedekte deposito's van alle kredietinstellingen die beschikken over een vergunning in de bankenunie, aan het einde van de initiële 8-jarige periode voor de opbouw van het fonds, die in 2023 afloopt, 70 miljard euro zou kunnen bedragen. Een grotere toename van de gedekte deposito's in de komende jaren zou dit streefbedrag echter naar een hoger niveau kunnen tillen.

Naast zijn eigen middelen zal het SRF vanaf begin 2022 over een hernieuwbare kredietlijn van het Europees Stabiliteitsmechanisme beschikken. De ministers van Financiën in de Ecofin-Raad hadden in december 2018 een akkoord bereikt over een referentiekader voor de activering van een gemeenschappelijk vangnet voor het SRF. Gelet op de vooruitgang die geboekt werd op het gebied van risicovermindering heeft de Eurogroep in november 2020 besloten vooruit te lopen op de invoering van dit vangnet. Hiervoor is de bekrachtiging vereist van de herziening van het Verdrag tot instelling van het Europees Stabiliteitsmechanisme.

De ondernemingen die niet bijdrageplichtig zijn aan het SRF, namelijk de in België gevestigde bijkantoren van kredietinstellingen of beleggingsondernemingen die onder een derde land ressorteren, evenals beursvennootschappen naar Belgisch recht die niet vallen onder het toezicht op geconsolideerde basis op hun moederonderneming dat door de ECB wordt uitgeoefend, zijn bijdrageplichtig aan het nationaal afwikkelingsfonds. Na de storting van de bijdragen in het nationaal afwikkelingsfonds in 2020, bedroegen de reserves van dit fonds iets meer dan 1,9 miljoen euro. In 2023 zullen de reserves van het nationaal afwikkelingsfonds naar verwachting 3,1 miljoen euro bereiken, wat momenteel het streefbedrag is.